



# Az ördöggel, sápadt holdfénynél

KÖTTER TAMÁS

„Minek javítani egy bukott tanuló szar jegyeit.”  
(Ganxsta Zolee & Kartel: *Néhány jó dolog*)

– Na, mit tippelsz? – kérdezem tőle mosolyogva, és bár már alig férek a bőrömbe, mégis úgy teszek, mint akit egyáltalán nem érdekel, hogy kitalálja-e.

– Sportoló voltál? – Megvonja a vállát. – Vagy a tévében dolgozol?

– Nem, nem – felelem még mindig mosolyogva. Közben azért körbenézek, mert az előbb észrevettem, hogy két nő a bárpult végéről éppen engem bámul, és közben összesúgnak.

– Megnyerted valamelyik Valóvilágot?

– Nem. Nem nyertem meg – fordulok felé ismét. – De igazán kedves tőled, hogy feltételezed rólam. Egyébként sokat szerepelek a tévében, és tulajdonképpen a médiában képzelem el a jövőmet.

– Akkor?

– Találgass még!

– Passz – feleli, és megint megvonja a vállát.

Mielőtt megszólalok, lassan körülnézek, hogy ezzel is súlyt adjak a mondanivalómnak.

– Az a helyzet, hogy bankrabló vagyok. – Közelebb hajolok hozzá. – De egy szót se senkinek! – A mutatóujjamat a számhoz emelem, és rákacsintok.

– Aha – válaszolja tompa hangon, és bólint.

– De nem vagy rendőr, ugye? – sűgom oda neki, és oldalba lököm.

– Nem, dehogyis – mondja nevetve. – Meghívsz még egy italtra?

Persze hogy nem vagy rendőr, ahhoz túl buta vagy, gondolom magamban.

Rövid csend. Megint a két nőt nézem a pult végén. Még mindig engem bámulnak, nevetgélnek, én meg biztos vagyok benne, hogy felismertek. Az egyik elég helyes, bár már túl van a harmincon, és a melle is lóg egy kicsit. Azért talán lefeküdnék velem. Sikerül elkapom a pincér tekintetét, és flegma hangon rendelek egy whiskyt.

– Neki meg – mutatok a lányra – még egy pohár...

– Vodka-almalevet. Vodka-almalevet kérek – mondja ugyanolyan színtelen hangon, mint az előbb.

A lányt Évának hívják, és fél órája ismerem. Meghívtam egy italra. Aztán még egyre. Asszisztens vagy titkárnő egy ügyvédi irodában. Huszonegy éves. A kollégáival éppen a főnökét búcsúztatják itt, aki Japánba megy dolgozni. És tényleg, egy csomó kosztümös nő meg öltönyös férfi között ott áll egy jóképű, magas, kisportolt férfi, nagyon barnán és nagyon részegen, a kezében japán zászló, a homlokán fejpánt, amelyre szintén japán zászlót nyomtattak. A zenét túlüvöltve szakét akar rendelni a szilikon mellű pincérnőtől, aki már harmadszor mondja, hogy nincs. Mire Éva főnöke elkezd kántálni: – Az meg hogy a picsába lehet! Az meg hogy a picsába lehet! Hívja valaki ide a főnököt! Hívja valaki ide a főnököt!

– Van magának egyáltalán főnöke? – mered rá hirtelen a pincérnőre.

– És... – szólal meg váratlanul Éva – ...nem keres a rendőrség?

– Nos – mondom, miközben összekocintom a poharamat az övével, és igyekszem roppant lazának tűnni –, azon már rég túl vagyok. – Megvonom a vállam.

Három éve engedtek ki. Tizenkét évet ültem. Előtte, alig két év alatt, kiraboltam harminchét bankot. A rablásaimról naponta jelentek meg cikkek. Mindenki rólam beszélt. A rendőrök összevissza nyilatkoztak, a szakértők a bankok biztonsági előírásait kritizálták. Az akkoriban gombamód szaporodó vallási szekták egyike a Sátán küldöttének tartott. Pszichológusok állítottak össze rólam jellemrajzokat. Az egyikben súlyos szociopataként írtak le, aki különösen veszélyes a többi emberre. Nem esett jól. Írtam is egy levelet a rendőrségnek, az egyik rablás után otthagytam a bankban, hogy nincs nekem semmi bajom, köszönöm szépen, jól vagyok, éppen nyaralni készülök.

A tizedik rablásom után sokan a halálbüntetés visszaállítását követelték, amit nem igazán értettem, hiszen nem öltem meg senkit, sőt arra különösen büszke voltam, hogy még csak nem is bántottam senkit. A levélben erre külön felhívtam a rendőrök figyelmét. Később az ügyésznek és banki alkalmazottaknak, akiket tanúként idéztek be, más volt a véleményük. Néhányan közülük az vallották, hogy még mindig pszichológushoz járnak, van, aki bepisil, mások nem mernek kilépni az utcára vagy elsíriák magukat,

ha meglátnak egy bankot. Szerintem csak túldramatizálták a dolgot, gondolom, a kártérítés reményében.

Tizennyolc évesen jöttem fel Pestre, az érettségi után. Továbbtanulni nem akartam, de otthon maradni se. A faluban, ahol a szüleimmel laktam, nem volt semmi, csak egy-egy házsor az út két oldalán, a házak mögött kert, amögött meg a semmi. Valamikor a falun vezetett keresztül a főút Győr felé, de már régen megépítették az elkerülő utat, így autó se járt arrafelé. Az öregek és később az egyre szaporodó munkanélküliek hiába üdögéltek a házak előtt a padokon, nem maradt néznivalójuk. Legfeljebb egymást nézhették, meg napjában kétszer a marhacsordát, amit a szent Tóth Karcsi reggel kihajtott a legelőre, este meg haza. Aztán már ennyi se maradt. A teheneket levágták, az állam fizetett érte. Néha a bolond Misi, aki két házzal arrébb lakott az anyjával, bement az udvarokba, és az kiabálta: „Titkárócsi vagyok, adjatok pár forintot. Kólára kell.” Hogy honnan vette ezt a szöveget, nem tudom, de akárhányszor elmondta, nevettek rajta. Egyszer-egyszer még egy kólára is meghívta valamelyik részeg a kocsmában.

Akinek még volt munkája, az Győrbe járt vagy napszámba, de abból a pénzből csak éhen halni lehetett, úgyhogy inkább ültek otthon, és várták a postást. A bejárók a reggeli vonattal mentek, a délutánival jöttek, este meg a kocsmában hangoskodtak vagy otthon pizsmogtak, ki-ki vérmérséklete szerint.

Apám a vasútnál dolgozott, aztán valamikor a rendszerváltás idején elkezdett uborkázni. Később tönkretették az osztrákok meg az olaszok, de akkor még minden rendben ment, és keresni is lehetett vele. Apám azt mondta, volna ott nekem is hely, de én csak eljöttem, mert nem akartam egész nap az uborkaföldön görnyedni. Azóta nem beszél velem, még a tárgyalásomra se jött el. Látogatón is hiába vártam, mindig csak anyám jött, havonta egyszer. Ennyit engedtek. Anyám irodista volt a tévésben, de aztán a privatizációnál szétlopta az elnök meg az agronómus a vagyont, és elbocsátottak mindenkit. Azóta otthon van. A tyúkokkal meg a disznókkal bajlódik. Hetente egyszer felhívom. Megkérdezi, hogy vagyok, eszem-e rendesen, találtam-e egy rendes nőt, mikor házasodom már meg, hogy bírok így élni. Én meg mindig megkérdezem tőle: „Hogyan, anyám, mégis hogyan éljek?” Mire ő elkezd sírni, én meg leteszem a telefont.

Pesten előbb rokonoknál laktam, aztán albérletben, öreg, büdös, bajszos néniknél, dohszagú, vizes, málló tapétájú lakásokban. A falakon mindenütt régi fotók lógtak, léckeretben, kifakulva. Minden lakásban ugyanazok a képek: esküvői kép, a férj katonaruhában, néhány szentkép Jézusról és képek a gyerekekről, akik azóta felnőttek, megházasodtak, talán el is váltak, de az biztos, hogy akár elváltak, akár nem, nem látogatták az öregasszonyokat.

Voltam portás, biztonsági őr, ellenőr, biztosítási ügynök, a végén pincér lettem egy éjszakai helyen. Gyorsan beletanultam. Azt mondták, ügyes kezem és gyors lábam van.

Csináltam, amit a többi pincér, csaltunk az itallal, loptuk a borralalót, túlszámláztunk, kuncsaftot kerítettünk a kurváknak, drogot árultunk a pult alól. Aranyéletem volt, de így se mentem semmire. Pest drága volt, lakást venni nem tudtam, kölcsönt csak önrészre adtak, az meg nem volt. A pénz, amit kerestem, elment albérletre meg ruhákra, a többit elszórtam az éjszakában. Dolgoztam és eljártam a Club Sevenbe, a Made-Innbe, a Fortunába, a Medúzába, a Speedbe, a Bankba vagy a Bangkok Hiltonba, a High Life-ba, a Randevúba, a HaliGaliba<sup>1</sup>, és munka után, hajnalban, a Piafba<sup>2</sup>.

Kopaszra borotvált fej, jogging, a nyakukban ujjnyi vastag aranylánc, karjukon tetoválás, szögesdrót vagy kereszt – ők voltak a bandatagok. Az asztalon Alfa Romeo-, Porsche-, Merc-, Audi-, BMW-, esetleg Ferrari-kulcs, mellette féltéglá nagyságú mobil<sup>3</sup>, az antennája gondosan kihajtva. Kezdetben csak törzsvendégek voltak, aztán gyorsan üzlettársak lettek, miután elkezdtek zsarolni a tulajdonosokat. Rövid idő után a bandák uralták az éjszakai helyeket. Tagjaik napközben a macáikkal parádéztak vagy a konditeremben gyúrtak, gyűléseztek vagy helyeket támadtak be, vagy éppen buzikat vertek meg vietnámiakat, csak úgy, szórakozásból. A vietnámiaknak azt üvöltözték, hogy „gamó”, ami állítólag azt jelenti vietnámi nyelven, hogy kutya, és halálos sértés. Kínaiak akkoriban még csak elvéve fordultak elő Budapesten, és a kínai étterem is még valami misztikus, távoli és menő dolognak számított. Ismertem olyan bandatagot, aki alig pár hét alatt milliárdos lett, és olyat is, aki feleennyi idő alatt mindent elveszített, de olyat is, aki egyik napról a másikra egyszerűen eltűnt. Vendégem volt, megmutatták, láttam, ismertem, mellettem ült valamelyik diszkóban a Kis Bandi, a Seres, a Boros, a Turek, a Tasnádi, a Csobolya, a Cinóber, a Prisztás, a Döcher, a Bolgár Misi<sup>4</sup>. Aztán nemsokára megjelentek előbb az orosz, aztán a szerb meg az albán bandák is, és szintén részt követeltek maguknak a piacból.

A rendőrség először tehetetlen volt, aztán ők is megszervezték a maguk őrző-védő cégeit. Zsaroltak, betámadtak, akcióztak, gyűléseztek, mint a kopaszok. Néha háborúztak – a kopaszok a rendőrökkel vagy éppen egymással –, máskor megegyeztek.

A béke persze nem tartott sokáig. Amiben megállapodtak a hónap elején, azt már a hónap végén se tartották be. A kopaszoknak, a rendőröknek, az oroszoknak, a szerbeknek és az albánoknak is kellett a pénz nőkre, új kocsikra, külföldi utakra, újabbnál újabb színestévékre, cd-lejátszókra, hangfalakra, meg mit tudom én, mire.

Mindenki a bandatagokra akart hasonlítani, mindenki úgy akart élni, mint ők, és mindenki azt akarta, ami nekik már megvolt, vagy még többet, ráadásul azonnal. Én is így voltam vele. Az emberek mániákusan gyúrtak. Bevettek mindent szart, hogy nagyobb izmaik legyenek. Sok szernek, amit magukba tömtek, még a nevét sem tudták kimondani. Volt, akinek a veséje, a tüdeje vagy a mája állt le tőlük. Mások depressziósak lettek, megbolondultak vagy meghaltak. Leforgatták az első magyar pornófilmeket<sup>5</sup>, és megszülettek a pornósztárok, akik aztán a tévében meg a női újságokban az élet nagy dolgairól mondtak mindenféle okosságokat. Mindenki, legalábbis akit én ismertem, fegyverkezni kezdett. Nekem is volt baseballütőm, pillangókésem, szamurájkardom (persze valami gagyi utánzat), később gázpisztolyom, amit ismeretlen személytől vásároltam az Ecseri úti piacon – legalábbis lebukás esetére ezt beszéltük meg az eladóval –, aztán rendes pisztolyom hangtompítóval, két póttárral meg száz darab lőszerrel.

Hajnalban gyakran bespedezve feküdtem az ágyamban, nem tudtam aludni, néztem a plafont, a falakon az ócska képeket, és közben a nőkre gondoltam, akik a bandatagokkal a Club Sevenbe, a Made-Innbe, a Fortunába, a Medúzába, a Speedbe, a Bankba vagy a Bankok Hiltonba, a High Life-ba, a Randevúba, a HaliGaliba jártak. Észembe jutottak a VIP-szobák, meg az Alfa Romeók, a Porschék, a Mercik, az Audik, a BMW-k, de leginkább a Ferrarik meg az, hogy nekem mindez miért nincs.

Ilyenkor szomorú voltam és dühös. Én ezzel a dühvel indultam neki a kilencvenes éveknek.

Az első nem is volt igazi bank, csak egy takarékszövetkezet Csepelen, az egyik panelház földszintjén. Tisztán emlékszem rá. Nyár volt, augusztus közepe. Fonnyadt virágok az ablakban, a naptól megsárgult, koszos függönyök, csővázás székek, olyanok, mint a középiskolában, ahová jártam, és persze legyek. A sarokban ventilátor keverte a meleg és állott levegőt. A biztonsági őr kövér, szuszogós ember volt, vastag bajusszal, elől hiányzott a szemfoga. Az ing szűk volt rá, hiába gombolta ki a nyakán, a nyakkendője félrecsúszott, a hasa kitüremkedett a gombok közt. Sok vizet nem zavart. Elég volt ráfognom a pisztolyt, és ráüvölnem. „Kérem, ne bántson!” Csak ennyit mondott. Aztán belekapaszkodott a bejárati ajtó kilincsébe, és megpróbált négykézlábra ereszkedni. Láttam, hogy a hasa miatt ez nem fog menni, így nem is erőltettem. A pénztáros izzadós néni volt, vastag kosztümben. Szerintem azt hordta télen-nyáron. Csak annyit mondott: „Kérem...”, aztán már adta is a pénzt. Talán már hozzá volt szokva a rablásokhoz.

A következő egy OTP volt, valamelyik külvárosban, ahol korábban sohasem jártam. Valószínűleg azért, mert soha semmi dolgom nem volt ott. Aztán megint egy szövetkezet, és megint egy OTP, de ez már a belvárosban.

A többi összefolyik, Budapest Bank, Citibank, Erste Bank, ING Bank, K&H Bank, egy Volksbank, ugyancsak a belvárosban. Egy bank az Oktogonon, egy másik Újlipótvárosban, ahol a pénztáros elájult, és nem tudta kinyitni a széfet. Két perc után eljöttem. Majd szétvetett az ideg. A Király utca környékén, valamelyik takarékszövetkezetben, megszólalt a riasztó, de azért végigcsináltam. Talán egy OTP következett, a Blaha mögött. Miután végeztem, egyszerűen felszálltam a metróra. Csillaghegyen elbicikliztem a bankból, a Vízivárosba taxival mentem, jöttem. A második kerületben sírógörccsöt kapott egy nő, a harmadikban az őr pisztolyt rántott, de kiütöttem a kezéből. Újpalotán a levegőbe lőttem. Az ötödik kerületben két őr is volt, de meg sem moccantak, csak egy terhes nő hisztériázott. Valahol a kilencben előbb jöttek a rendőrök, mint vártam. Majdnem lelőttek. Egy hónap múlva visszamentem az ötbe, fél órát sétálgattam az egyik OTP vagy Citibank előtt, mire odajött egy öregember, és németül mondott valamit. Azt hitte, turista vagyok. Mondtam neki, hogy menjen a francba, közben meg arra gondoltam, hogy ezt most elbaszta nekem, de aztán mégis megcsináltam azt a bankot, és nem is volt vele semmi gond.

Az első rablás után először hánytam, aztán vártam a rendőröket, és minden ajtócsapódásra vagy a folyosóról beszűrődő hangra újra és újra elhánytam magam. Két óra után lassan elhittem, hogy nem jönnek értem. Alig ötszázezer volt a zsákmány. Kokaint vettem belőle, meg egy üveg whiskyt, aztán éjfél felé hívtam két csajt, és mindenfélét kértem tőlük, amit meg is csináltak. Hozzájuk sem nyúltam csak néztem őket, közben meg csak mondtam nekik, hogy „csináld, csináld”, mire az egyik buta arccal rám nézett és megkérdezte, hogy mit. Hajnalban aztán elájultam. Délben egyedül ébredtem. A csajok a maradék kokainnal meg a pénzzel már leléptek. Ültem a lakásban, a ronda képek közt. Jézus bánatos arccal nézett rám a keresztről, egy katonaruhás ürge meg nagy malacszemekkel a tányérsapkája alól. Na tessék, mondtam magamban, ugyanott vagyok, mint egy nappal korábban.

Még két napig ültem otthon, nem mentem be dolgozni. Amikor elfogyott otthon minden étel, és kezdtem éhes lenni, lementem az utcára. Sétálgattam, nézegettem az embereket, aztán azt mondtam magamban, szarok az egészre, és megcsináltam az OTP-t. Aznap este már egyáltalán nem hánytam. Kétmilliót vittem haza. Rászórtam az ágyra, és néztem Jézust a kereszten meg a malacszemű katonát, aki a főbélő férje lehetett, de már rég meghalt, és szerintem sosem látott ennyi pénzt életében. Nem vettem semmit, és lányokat sem hívtam. Szeptemberben már négyenél tartottam. Valami barom újságíró akkor nevezett el Jasonnak, a hokis kapusmaszkról, amit minden rablásnál viseltem, és amelyet a Péntek 13<sup>6</sup>-ban Jason Voorhees<sup>7</sup>, a gyilkos is hordott. Erre négyszer egymás után

megnéztem a filmet, de még csak nem is ijedtem meg. Elhatároztam, hogy legközelebb „péntek tizenharmadikán” rabolok ki egy bankot, de csak nem akart a tizenharmadika péntekre esni. Közben megint elfogyott a pénzem, úgyhogy szartam rá, és kiraboltam egyet hétfőn vagy kedden. Mindenesetre a rablásaimat ezután igyekeztem tizenharmadikára időzíteni. Decemberben már rapszámot írtak rólam, a következő év januárjában meg egy szakértő azt nyilatkozta az egyik újságban, hogy korunk gyermeke vagyok. Még azon a télen vettem magamnak egy jeepet meg egy lakást, amit végül az egyik barátnőm rendezett be, ugyanazon a nyáron. Hétfévenként valamelyik menő diszkó VIP-termében ücsörögtem. Össze-vissza fizettem mindenkinek, köztük olyanoknak is, akik még a nevemet sem tudták, és én sem az övéket. Csináltattam egy ujjnyi vastag aranyláncot, amit aztán egyik éjjel, bedrogozva, elhagytam. Jártam pincéernőkkel, fitness-edzőkkel, meg olyan lányokkal, akik nem csináltak semmit, és a nevüket sem jegyzetem meg, mert nem volt érdemes. Keresztet tetováltattam a karomra, és Jézus-fejet a hátamra. Elutaztam a görög, a spanyol, az olasz, a francia tengerpartra, Floridába és Thaiföldre, meg egy csomó szigetre, amelyeknek nem jegyzetem meg a nevét. Ettem polipot, ráját, cápát, kígyót és krokodilt. Thaiföldön elkaptam egy vírust, és két hétig hánytam. Mire hazajöttem, már megint írtak rólam egy cikket, amelyben szörnyetegnek neveztek. Rosszul esett. Mindegy, végre itthon voltam, de már megint nem volt pénzem. Megcsináltam gyorsan két vagy három bankot, kirúgtam a barátnőmet, mert untatott, és vettem egy kutyát, de az meg mindent összerágott a rakásban. Úgyhogy egy szép napon kivettem az autópályán az egyik parkolóba, de mire hazaértem, már hiányzott. Visszamentem, de hiába kerestem. Otthon aztán együltömben megittam egy üveg whiskyt, hánytam, sírtam, végül azt kiabáltam, hogy „bassza meg, kell, hogy értelme legyen az életemnek”. A következő két hónapban újabb három bankot raboltam ki, aztán felszedtem egy Trixi nevű csajt a Club Sevenben, aki azt mondta, hogy szép a mosolyom, egyébként meg fitness-edző volt. Elutaztunk együtt Indiába. A repülőtéren az egyik újságban olvastam, hogy speciális nyomozócsoportot hoztak létre az elfogásomra, és tízmillió forint vérdíjat tűztek ki a fejemre. Indiában végig esett az eső, így nem láttunk semmit. Végül elrepültünk Balira, ahol két hétig feküdtünk a parton, és nem szóltunk egymáshoz, legfeljebb annyit, hogy „kérsz inni?” vagy „megyünk enni?”, vagy „melegem van”. Hazajöttem, és vettem egy másik kutyát, egy labradort, és elneveztem Buksinak. Kiraboltam még két bankot, és összeköltöztem Trixivel, de így sem lett jobb, egész nap otthon ültünk és videóztunk.

Végül két év után, egy esős délután letartóztattak. Nem tanúsítottam ellenállást, és azonnal bevallottam mindent. Állítólag valamelyik volt barátnőm dobott fel, de ezt a rendőrség cáfolta. Az egyik újság szerint együtt



drogoztam valakivel az egyik diszkó VIP-szobájában, és elmondtam neki mindent. Ő dobott fel, a jutalom reményében. A rendőrség ezt is cáfolta. A per két évig tartott. Közben több száz cikk jelent meg rólam. Bekerültem a Nagy Betyárkönyvbe, Rúza Sándorhoz és Sobri Jóskához hasonlítottak. Elkezdtem írni az emlékirataimat, aztán abbahagytam, aztán megint nekifogtam. Interjúkat adtam, és mindenféle rendőrségi magazinokban szerepeltem. Az ügyész a vádbeszédben megrögzött bűnözőnek nevezett, és elrettentő ítéletet kért a bírótól. Tizennégy évet kaptam. Az ügyvédem az ítélethirdetés után azt mondta, ha jól viselem magam, előbb kiengednek, és akár újra is kezdek az életemet, hiszen még fiatal ember leszek...

A szabadulásom után az egyik tévécsatorna azonnal leszerződtetett. Fizetést kaptam és állandó belépőt a stúdiókba. Szerencsém volt, amíg ültem, a móri mézáráláson meg a Sörösök nevű bandán kívül senki sem csinált nagy balhét. A móri mézárórost időközben elfogták és életfogytiglanra ítélték, de egyébként is, ki szeretett volna egy színpadon szerepelni egy tömeggyilkossal. A Sörösök ugyan kiraboltak vagy harminc bankot meg ékszerboltot, de miután letartóztatták őket, kiderült róluk, hogy kínaiak meg románok, szóval eladhatatlanok voltak a médiában.

Akkoriban majdnem minden héten szerepeltem valamilyen műsorban. Egy filmművészeti főiskolás srác háromórás dokumentumfilmet csinált rólam. Egy üres cellában kellett ülnöm, és nem volt más dolgom, mint mesélni magamról, bármit, ami eszembe jutott. Én persze a rablásokról beszéltem, és arról, hogy mire költöttem a rablásokkal szerzett pénzt, merre utaztam és kivel. Erre voltam a legbüszkébb, és tudtam, a film is ezért készül. A cellában a plafonra és a falakra is kamerákat szereltek fel, így minden szögből tudtak filmezni. Számomra csak a bemutatón derült ki, hogy a film nagy részében hátulról meg oldalról vettek, így az arcomból alig látszott valami.

Amíg a börtönben voltam, minden megváltozott. A kocsik gyorsabbak lettek, a szilikonmellek már nem voltak olyan nagyok. A kopaszok eltűntek, megölték őket, tönkrementek vagy csak egyszerűen megöregedtek. A Serest, a Borost, a Cinóbert, a Prisztást, a Döchert és a Bolgár Misit<sup>8</sup> bandaharcokban ölték meg, a Turek, a Tasnádi börtönben ült. Az oroszok, szerbek és albánok a gazdagabb és nagyobb zsákmányt ígérő Nyugat-Európába helyezték át a működésüket. A diszkókat már kluboknak hívták. A férfiak öltönyt hordtak és szivaroztak, a nőknél a koktéluha járta. Mindenki borszakértő lett, esténként borvacsorákra meg borbárba járt, hét közben a Liszt Ferenc térre, hétvégén meg vitorlázni és bortúrákra. Mindenki mindenhol a pozitív energiákról beszélt. Magyarország pornónagyhatalom lett, a hazai stúdiók mellett egy rakás francia ügynökség is dolgozni kezdett Budapesten. A pornósztárok, akik a kilencvenes évek elején menők voltak, már mind

visszavonultak, férjhez mentek és gyereket szültek. Szomorúan néztem őket a tévében, ahogy a gyereknevelésről és a vele járó felelősségről, meg az új szakácskönyvükről nyilatkoznak.

Reklámoztam biztonsági zárat, riasztórendszereket, biztonsági céget. Írtam egy könyvet, *Kezeket a tarkóhoz* címmel. Elég jól fogyott, kétszer vagy háromszor adták ki. Nekem is csak egy példányom van belőle, a többit a nők, akiket felszedtem, meg mindenféle alkalmi ismerősök elkunyerálták tőlem. Vetélkedőkben játszottam. Az egyikben azzal a rendőrrel voltam egy csapatban, aki letartóztatott. A börtönben megtanultam rajzolni és festeni. Kiállításokat szerveztek a rajzaimból és a képeimből, sokat el is adtam közülük. Rólam mintáztak meg egy új képregényfigurát. A történet szerint egy képzeletbeli városban raboltam ki a gazdagokat, és az így szerzett pénzt a szegényeknek adtam. Előadást tartottam általános- és középiskolákban. Elmeséltem a gyerekeknek, hogy bűnözni rossz dolog és a börtön szörnyű hely. Szerepeltem rapszámok videoklipjeiben meg filmekben. Mindig valamilyen kemény arcot alakítottam. Az egyikben szitává lőnek a rendőrök, egy másikban bandavezér vagyok, és én ölöm meg az énekest, aztán elveszem a csaját. Én is írtam egy rapszámot, *Ide a pénzt bazd meg!* címmel. A szöveget megmutattam egy Té-Boy nevű rappernek, akinek szerepeltem a klipjében. Azt mondta, hogy tehetségesnek tart, és szívesen dolgozna velem. Sajnos nem sokkal később öngyilkos lett. A temetésén én mondtam a búcsúbeszédet.

Az egészel persze nem sokat kerestem. Amíg börtönben voltam, a bankok pert indítottak ellenem, hogy fizessem vissza a pénzt, amit raboltam tőlük. A lakást, a bútorokat, a kocsit meg mindent, amit megtaláltak, lefoglaltak és elárvereztek. Amit nem vett meg senki, azt egy ideig egy raktárban őrizték, aztán elégették. A végrehajtó, amikor a szabadulásom után elmentem hozzá, azt mondta, többbe került a tárolásuk, mint amennyit értek. Nem maradt más az egészből, csak egy marék hamu egy raktár udvarán.

Megkérdeztem a végrehajtótól, hol vannak a személyes dolgom, a fényképek az utazásokról, bulikról, meg a füzetem, amiben az újságcikkeket gyűjtöttem a rablásokról. Azt mondta, azokat nem égette el, mert a törvény nem engedi. Lementünk egy pincébe, ott volt minden egy papírdobozban, az egyik sarokban. A doboz a nedvességtől meg valamilyen két évvel ezelőtti beázástól, amit csak úgy melleleg említett meg a felszámoló, furán felpuffadt, rozsdás-zöld színű volt, és rothadásszagot árasztott. Majdnem elhántam magam tőle. A fényképek a víztől egymáshoz ragadtak, félig feloldódtak, a színek, alakok, tengerpartok, bárók, autók, házak mind egymásba folytak. A cikkekből csak egy elmosódott betűhalmaz lett. Kivitettem a dobozt az udvarra, oda, ahol az eladhatatlan dolgomat elégették.

Megpróbáltam felgyújtani, de sehogy se sikerül. Nem fogott tüzet a doboz, még mindig nedves volt. Végül a végrehajtó hozott egy üveget, aminek az alján átlátszó folyadék lötyögött. Azt mondta, pálinka van benne, és intett a fejével. Ráöntöttem a pálinkát a dobozra, és meggyújtottam. Megvártam, amíg minden elég, köszöntem és elmentem.

Amikor kijöttem a börtönből, egy Klári nevű nőhöz költöztem. Lakásom már nem volt, haza nem mehettem, mert az apám azt üzente az anyámmal, hogy látni sem akar, meg hát én se vágytam a falusi levegőre. Klárit a börtönbüntetése idején ismertem meg. Látott rólam egy riportot, és később elmesélte, hogy szimpatikus voltam neki. Küldött egy levelet, azt kérte, hogy bízzak benne, tudja, hogy meg tudok változni, és ő majd segít nekem a beilleszkedésben, ha kiengednek. Elkezdtünk levelezni. Arra gondoltam, hogy feleségül veszem a börtönben, mert akkor talán adnak pár nap szabadságot. De a nevelőtiszt közölte velem, hogy erről szó sem lehet, úgyhogy letettem a dolgról.

Klári negyvenhét éves, elvált, a foglalkozása könyvelő. Kicsit molett, és alacsony is. Az arca ovális, a tekintete nyílt, a szeme mosolygós. Nem olyan nő, mint akiket korábban megszoktam, de kedves volt, és valahol laknom is kellett. Tudtam én, hogy nem csak az önzetlen szeretet hajtja Klárit, de kezdetben, amikor éjjel átjött a szobámba – mert bár együtt éltünk, külön szobában aludtunk –, könnyen le tudtam rázni. Azt mondtam: stresszes vagyok, elszoktam a szabadságtól, vissza kell szoknom a normális életbe, még nem állok készen egy kapcsolatra, nem akarom elsietni, előbb ismerjük meg egymás, adjon egy kis időt.

Később, amikor újra elkezdtem pénzt keresni meg az éjszakát járni, és mindenki tőlem akart autogramot, sőt voltak, akik a hátukra, a mellükre vagy a vádlijukra tetováltatták a maszkot, amelyben raboltam, a bátrabbak meg az arcomat, és köré odaírátták, hogy „Fel a kezekkel!”, szóval amikor már videoklipekben szerepeltem, és vettem egy új kabriót, és bögrékre nyomtatták rá a nevemet, és egy stylist tanácsára csak feketében jártam és szakállat növesztettem, akkor újra lettek csajaim, olyanok, mint régen. Elköltöztem Kláritól. Klári sírt, öngyilkossággal fenyegetőzött, de leszartam, mert a nőknek, akiket felszedtem, bombajó testük volt, és egyik sem volt idősebb huszonegynél. Akkoriban terjedt el az a pletyka a városban, hogy a pénz, amit a rablással szereztem, megvan. Elrejtettem, és csak arra várok, hogy elcsendesedjenek körülöttem a dolgok, aztán lelépek Thaiföldre. Ez persze nem volt igaz. Mindent elköltöttem nőkre, ruhákra, utazásokra, aztán a lebukásom után ügyvédre. Ami kevés maradt, azt az utolsó barátnőm, Trixi nyúlta le, a kutyámmal, Buksival együtt. Azt hallottam, hogy Buksit később eladta. Amikor megkerestem, azt mondta, hogy elpusztult, ami könnyen lehet, mert már akkor sem volt fiatal, amikor lecsuktak.

A nők persze mind olvasták a pletykát az újságokban a pénzről meg Thaiföldről. Ha rákérdeztek, csak annyit mondtam, „majd meglátjuk, egyszer mindennek eljön az ideje”, meg ehhez hasonló szövegeket. Két-három hónapig hitegettem őket, aztán mindegyiket dobtam egy másikért. Jártam egy Kiss nevű, tizenkilenc éves csajjal az egyik lánycsapatból, aztán egy playmate-tel, egy pornóssal, aki abban az évben kapta meg az *év orálosa* címet, egy ex-pornóssal, aki műsorvezető volt a tévében, műkörmösökkel, fodrászokkal, fitnesz-edzőkkel, dubajosokkal és egyetemistákkal.

Úgy egy éve kezdtek megváltozni a dolgok. Újraindult a Valóvilág sorozat, elindult az Éden Hotel meg a tehetségkutató műsorok újabb és újabb szériája. Minden szereplőnek volt magánéleti problémája, tragédia a családjában, lefogyott vagy meghízott, kiderült, hogy leszbikus vagy homokos, szerelmes az apjába vagy az anyjába. Egyre kevesebb helyre hívtak. Egy ideig azzal hitegettek a csatornánál, hogy én is beköltözhetek néhány napra a Valóvilágba, de végül nem lett belőle semmi. A rap kezdett kimenni a divatból. Végül a tévécsatorna elküldött. Azt mondták, hogy a válság miatt nem tudnak tovább foglalkoztatni, de ne keressek más társaságot, mert hamarosan visszahívnak.

Most diszkókban és klubokban lépek fel. Éjfélkor a dj lehalkítja a zenét, én meg maszokban és shotgunnal a kezemben felmegyek a dj-pult elé, és elüvöltöm magam: „Kezeket fel, indul a buli!” Ha akciós italokat lehet kapni, azt kell kiabálnom: „Elő a pénzzel a zsebekből. Akció!”, aztán bemondom az ital nevét, amit abban az órában éppen olcsóbban lehet kapni. Úgy két hónapja felhívtam Klárit, hogy szeretnék visszaköltözni hozzá. Nem tudtam fenntartani a bérelt lakásomat. Azt mondta, nem haragszik rám, tudja, hogy nehéz visszailleszkednem, ő türelmes, biztos benne, hogy megtalálom a helyes utat.

Mióta újra Klárral élek, nem járok szórakozni. A fellépések után leülök egy-két ingyen italra, mint most is, aztán hazamegyek. Ha nincs fellépésem, ülünk otthon, nézzük a tévét vagy csendben vacsorázunk. Ha szólok is Klárhoz, csak udvariasságból teszem. „Hogy vagy?”, „Milyen volt a napod?”, „Fáradtnak látszol.” És közben hümmögök. Klári viszont minden este elmeséli a napját, attól a pillanattól kezdve, hogy kilépett az ajtón, egészen addig, amíg haza nem ért. Igyekszem úgy tenni, mintha érdekelne, amit mond. Ha kell, helyeselek, ha kell, meglepődöm, ha arról van szó, együtt dühöngök vele valami nevetséges apróságon, amit természetesen szokása szerint eltúloz.

– Aha... és akkor most... – zökkent ki Éva a merengésből, de végül csak tovább turkál a szívószállal a jégkockák között.

Odapillantok a két nőre bárpult végén, de csak a rondábbik néz vissza

rám, a másik, aki akár számításba is jöhetett volna, már egy öltönyös fickóval beszélget, és egyáltalán nem törődik velem. Visszafordulok Évához, és magamban megállapítom, hogy igazából ő az egyetlen a teremben, leszámítva persze a másik nőt a bárpult végén, akivel, úgy érzem, akár le is feküdnék.

– Szóval akkor most – sóhajt fel Éva – ...most ...végül is... nem te vagy a Joker<sup>9</sup>? Lassan préseli ki magából a szavakat. Ránézek:

– Ki az a Joker?

– Te nem nézel tévét? – A szeme elkerekedik, de az arca ugyanolyan kifejezéstelen, mint egész este.

– Ami azt illeti, nézek tévét – közlöm vele határozott hangon, és bár pontosan tudom, hogy ki az a Joker, mégsem akarok róla beszélni.

– Akkor tudnod kéne, ki az a Joker – sóhajt fel megint Éva, és a poharába mered.

– Tudom, ki az a Joker – sziszegem –, egy nulla.

Éva rám néz, és egyszerűen csak annyit mond: – Lehet, de nem tudják elkapni.

Ebben sajnos igazat kell, hogy adjak neki, de nem szólok egy szót sem, inkább jó hangosan, hogy a bárpult végén a két nő is hallja – már csak azért is, mert újra kettesben vannak – rendelek:

– Még egy whiskyt kérek.

A Joker a nyár elején tűnt fel. Azóta kirabolt négy bankot. Ami nem egy nagy szám, és fogadok, hogy csak a négy bankrablás miatt pár hét után már nem is emlékeznének rá, most mégis vele vannak tele az újságok meg a tévé, ami csak azért fordulhat elő, mert a fickó pofátlanul a Batman-féle Jokernek öltözve rabolja ki a bankokat, és mindenütt otthagyt egy joker kártyalapot, ugyanazzal az üzenettel: *„Táncoltál már valaha az ördöggel sápadt holdfénynél?”*<sup>10</sup> Amit alkalmasint a Batman valamelyik részéből vett. A rablás végén pedig felrobbant egy füstbombát. Ezt a részét a dolognak nem értem, mert semmi köze a filmhez, de el kell ismernem, hogy hatásos. Én annak idején semmi ilyesmit nem csináltam. Maszkot vettem fel, és mindenütt a szokásos szöveget mondtam el: „Ez egy bankrablás! Maradjanak nyugton! Ha azt teszik, amit mondok, senkinek nem lesz bántódása!” Azt hiszem, én is egy filmből vettem ezt a szöveget.

Amióta a Joker színre lépett, újra divatba jöttek a Batman-képregények, a Joker-jelmezek, álarok. Valaki elkezdett jokerfejes pólókat gyártani. Az egyik újság szerint valami híres festőművész festett egy Joker-képet, Joker és Batman biliárdoznak rajta, amit aztán baromi drágán el is adott. Az emberek az éjszakában meg így beszéltek egymással: *„Táncoltál már valaha az ördöggel sápadt holdfénynél?”*, meg *„Mért vagy ilyen komoly?”*<sup>11</sup> Ennek persze nincs semmi értelme, de egész jól hangzik, meg keménynek is tűnik,

aki mondja. Később, amikor már minden idióta ezt szajkózta, kicsit ciki lett, de ma este is legalább háromszor hallottam.

– Téged hogy hívtak?

– Tessék?

– Neked is volt valamilyen neved, mint a Jokernek?

– Ja... ja... – motyogom, de valahogy nem akaródzik folytatni. Végül mégis kibököm: – Jason.

– Jason? – fordul felém értetlen arccal.

– Jason, a Péntek 13-ból – mondom olyan komolyan, amennyire csak tőlem telik, és iszom egy kortyot.

– Péntek 13. – megborzong.

– Péntek 13. – ismétlem olajozottan.

Éva elgondolkodik, vagy legalábbis úgy tesz, és közben a pult mögötti tükörben nézegeti magát. Azt remélem, megkérdezi, miért kaptam ezt a nevet, és akkor elmesélhetem, hogy jégghokikapus-maszkot használtam a rablásoknál, olyat, mint amelyet a Péntek 13. Jasonja hordott. Nem kérdezi meg. A szívószállal a poharában turkál, és közben hümmög.

– És te mondtál valamit, mint a Joker? – fordul felém.

– Miért, mit mond a Joker?

– „Mért vagy szomorú?” Ezt kérdezi mindenkitől a bankban, amelyet kirabol. – Megint magát nézegeti a tükörben, aztán újra felém fordul: – Te mit mondtál? – kérdezi őszinte érdeklődéssel a hangjában.

– Semmit – felelem, ami nem igaz ugyan, de nem tartom jó ötletnek, hogy elmeséljem neki, én általában azt mondtam: „Szétlövöm a fejed, te büdös kurva, ha megnyikkansz!”, persze csak a nőknek, mert a pénztárosok valami megmagyarázhatatlan ok miatt majdnem mindig nők. Ha véletlenül férfi volt a pénztáros, akkor a „hülye kis faszt” használtam.

– Semmit?

– Jasonnak a filmben nincs szövege.

– Aha. Ez érdekes, mert a Jokernek van.

– Hagyjuk a Jokert, jó! – ezt már üvöltve mondom, aztán békülékenyen hozzáteszem: – Beszéljünk inkább másról. Húzócs hetem volt.

Nem beszélünk másról, csendben ülünk. Éva újra magát nézi a tükörben, és a mellét igazgatja. Azt hiszem, megsértődött. Én a két nő stírölöm, mert még mindig egyedül vannak, és odamosolyognak rám.

Talán mesélnem kellene Évának az elrejtett pénzről meg a thaiföldi útról, gondolom magamban, amikor valaki megkocogtatja a vállamat. Az egyik biztonsági őr az.

– Te jössz haver – mondja, és közben a fejével a dj-pult felé biccent.

– Megyek, megyek.

Lecsúszok a székről, aztán csak álldogálok tanácstalanul. Az őr észreveszi,

és kérdőn rám néz, amitől egyszerre nagy-nagy szomorúság fog el, de összeszedem magam, és mivel más nem jut eszembe, megkérdem, hogy a kínos csöndet megtörjem, noha tudom a választ:

– Milyen akció is lesz?

– Whisky-red bull – mondja.

– Szólít a kötelesség – mosolygok Évára. – Nemsokára visszajövök. Megvársz? –

– Lehet... – elgondolkodik. – Lehet... elképzelhető – bizonytalan a hangja, nem fordul felém, csak a tükörképemnek beszél.

Amikor visszamegyek a pulthoz, Éva már nincs ott. Körülnézek. A főnökével csókolózik néhány asztallal arrébb, az ő fején is japán zászlós fejpánt. A két nő a pult végéről is elment, a helyükön részeg angol turisták ácsorognak. Azért csak odaülök a pulthoz, és rendelék még egy whiskyt, de már magam sem tudom, hogy miért. Néhányszor Évára nézek, de úgy tesz, mintha nem venne észre. Ma már nem lesz több italakció, haza kellene mennem, gondolom magamban, és egy hajtásra megiszom a whiskymet.

A lakásban valahol egy lámpa ég, kísérteties félhomályba vonja Klári alakját. A nappaliban áll, hosszú, bokáig érő hálóingben, amely elöl csipkés, áttetsző, és félig szabadon hagyja telt, tejfehér mellét.

– Te még ébren vagy. Mért nem alszol? – kérdezem dühösen, aztán békülékenyen hozzáteszem: – Késő van már, aludnod kéne.

Elindul felém.

– Nem tudtam aludni nélküled. Hiányoztál, tudod? – suttogja.

– Te is – mondom cseppet sem meggyőző, kicsit kásás hangon, de itt el is akadok, pedig tudom, hogy mondani akartam még valamit, ami aztán néhány másodpercnyi hallgatás után eszembe is jut, de túlságosan részeg vagyok hozzá, hogy újra elmondjam: stresszes vagyok, elszoktam a szabadságtól, vissza kell szoknom a normális életbe, még nem állok készen egy kapcsolatra, nem akarom elszélesíteni, előbb ismerjük meg egymást, adjon egy kis időt. Inkább hallgatok.

– Gyere ide! – a hangja parancsoló, ez felidegesít, de annyira azért nem vagyok részeg, hogy ne tudjam leplezni.

– Késő van már, menjünk aludni – kérélem újra, olyan szelíden, amennyire csak tőlem telik.

– Előbb gyere ide – mondja, és hozzáteszi – kérlek. Ölelésre tárja a karját.

Nagyon lassan elindulok felé. Óvatosan átkulcsolom a derekát. A szája a számra tapad. Érzem, hogy a nyelve áttör az összeszorított ajkamon, beleütközik a fogsoromba, amit úgy csikorgatok, hogy éles hangja szinte szétveti az agyamat.

– Nem kívánsz? – kérdezi.  
 – Én... – nyögöm még a suttogásnál is halkabban, de mivel a nyelve már majdnem utat talált a fogaim közt, inkább elhallgatok.

– Ugye kívánsz?

Válasz helyett megragadom a derekát, erősen megszorítom kétoldalt az úszógumikat, belenézek a szemébe, amit ő tökéletesen félreért és biztatásnak vesz, de nekem annyi erőm sincs, hogy tiltakozzak.

– Kérlek... – csak ennyit tudok mondani, mert a nyelve megint behatol az ajkaim közé, hiába szorítom össze a számát. Érzem, ahogy a fogsoromat végignyalja a nyelvével, én meg a szűk résen át, amely nem lehet szélesebb, mint egy tízforintos pereme, csak tovább suttogom: – ...kérlek, kérlek... – de a nyelve megint elzárja a rést, amitől fuldokolni kezdek.

– Mit mondasz, édes? Mit mondasz? – kérdezzgeti bűgő, negédes hangon, amitől vihar támad bennem. Érzem, hogy valahol a távolban a harag és gyűlölet újabb hulláma emelkedik ki a semmiből. A kezem feljebb csúszik, egészen a nyakáig, mindkét kezemmel megragadom, és kényszerítem rá, hogy a szemembe nézzen. Leszarom, hogy azt nyögi, „ez fáj”, azt is, hogy sírni kezd, de arra azért odafigyelek, hogy eltartsam a fejét, nehogy véletlenül újra megpróbálja megcsókolni. Aztán ráüvöltök: – Maradj már csendben, az istenedet! – Amire tényleg csendben marad, én meg tanácstalanul nézek magam elé, mintha magam is meg lennék lepve, hogy ez a mondat elhagyta a számát. Hirtelen a távolból szirénaszó hallatszik, ami aztán kiolt bennem mindent, és a kínos csendet megtörendő kibökök végül valamit, valamit, ami éppen az eszembe jut, de akárhogy is erőlködöm, több nem telik tőlem:  
 – Mond csak, táncoltál már valaha az ördöggel sápadt holdfénynél?

## Jegyzetek

<sup>1</sup> Budapesti diszkók a kilencvenes években. Már egyik sem működik. Tönkrementek, bezártak vagy a hatóságok vetettek véget a működésüknek.

<sup>2</sup> Reggelig nyitva tartó szórakozóhely Budapesten. Alapkonceptiója szerint a vendéglátóhelyeken dolgozók számára biztosított volna zárás utáni szórakozási lehetőséget.

<sup>3</sup> Ericsson GH 197-es GSM készülék.

<sup>4</sup> A kilencvenes évek budapesti éjszakai életének hírhedt figurái.

<sup>5</sup> A magyar pornófilmek pilótadarabjának a nyolcvanas évek végén készült *Pornóasztár volt ónagysága* című 90 percest tekint a szakma. Ezen a filmen kívül 1995 júniusáig összesen tizenhét, kizárólagosan magyar gyártású pornóprodukció készült. Néhány közülük: *Szexkirálynő*, rendező és producer: Nagy László, 1991; *Hárman az ágyban*,



r.: Nagy László, 1992; *Ötszex*, r.: Nagy László, 1992; *Hótehenke*, r.: Kovács István; *Félnk vagyok, de dugni akarok*, r.: Nagy László, 1994; *Szex dupla Whiskeyvel*, r.: Kovács István, 1995.

<sup>6</sup> A *Péntek 13* (*Friday the 13th*) című színes, amerikai horrorfilmet 1980-ban mutatták be. Sean S. Cunningham alacsony költségvetésből forgatott alkotása a filmtörténet egyik leghíresebb horrorja lett, amelyhez később számos folytatást készítettek.

<sup>7</sup> Jason Voorhees a *Péntek 13* (*Friday the 13*) című horrorfilmek kitalált karaktere. Jason hasonló jelentőségű horrorfigura, mint Freddy Krueger. Jason Voorhees eddigi „élete” során megölt több mint kétszáz embert. Fegyverei között volt csákány, bozótvágó, lombfűrész, fűrész, vasvilla, félkezes balta és kés is.

<sup>8</sup> Polgári nevén Dimo Dimitrov.

<sup>9</sup> Joker kitalált szereplő a DC Comics képregényeiben, egy Gothamben működő bűnözőszeni. Batman legrégebbi és az egyik legveszélyesebb ellenfele, aki már 1940-ben, a *Batman* első számában megjelent, és azóta is újra meg újra felbukkan a képregények lapjain.

<sup>10</sup> Joker volt az, aki az 1989-es *Batman* című filmben megölte Bruce (Batman) szüleit, a tehetetlen fiút viszont futni hagyta, tőle csupán ennyit kérdezett: „Táncoltál már valaha az ördöggel sápadt holdfénynél?”

<sup>11</sup> Joker mottója a filmben.

